

TEMA DEL DIA: EL CONFLICTE ALS GRANS LLACS »

El Centre Flors Sirera es va omplir ahir a la tarda per retre homenatge a la infermera manresana i als també cooperants assassinats Luis Valtueña i Manuel Madrazo

L'homenatge a Flors Sirera recorda que cal fer justícia a Rwanda per arribar a la pau

El Centre Flors Sirera es va omplir ahir en l'homenatge a la infermera manresana assassinada fa deu anys. L'acte va servir per recordar que la justícia i la veritat són imprescindibles per arribar a la reconciliació a Rwanda

ADRIANA DELGADO
Manresa

L'acte central del Memorial Flors Sirera, que commemora el desè aniversari de l'assassinat de la infermera manresana i dels també cooperants de Metges del Món Luis Valtueña i Manuel Madrazo, va servir ahir per posar sobre la taula la necessitat que l'opinió pública internacional conegui la conflictiva història de Rwanda i que es faci justícia perquè es pugui arribar a un acord que porti el país a la pau. Una situació que fa anys que s'arrossega i que no deixa avançar la zona africana dels Grans Llacs.

Els casos de Sirera, Valtueña i Madrazo no són aïllats, i poden servir, com es va apuntar ahir, perquè la societat no quedi de braços plegats davant la impunitat. La sala d'actes del centre que porta el nom de la infermera manresana va acollir unes 150

persones, que van assistir a la taula rodona «La lluita contra la impunitat a l'Àfrica dels Grans Llacs», moderada pel regidor de Cooperació i Solidaritat, Xavier

Rubio, que va agrair la seva presència als familiars dels tres cooperants morts. Un dels participants va ser el director de l'Oficina de Promoció de la Pau i els Drets Humans de la Generalitat, Xavier Badia, que va recordar el compromís proper i d'impuls d'activitats que expliquin les causes concretes, «*les accions i les omissions*» dels conflictes, i va advocar per «*no quedar-nos de braços plegats*». Joan Casólliva, en nom d'Inshuti, va ser crític amb

la «*versió oficial*» del conflicte als Grans Llacs, que només parla de les massacres d'hutus a tutsis del 1994. Casólliva va assegurar que tot el que va passar, abans i després d'aquells mesos, «*de mica en mica va sortint a la llum*». També van participar en la xerrada el president del Fòrum Internacional per la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs, Joan Carrero Saralegui; el representant de víctimes a Rwanda i el Congo i membre del mateix Fò-

rum, Jordi Palou-Loverdos; i Paul Rusesbagina, inspirador de la pel·lícula «Hotel Rwanda». Tots van coincidir que la veritat ha de sortir a la llum i que la justícia és necessària per arribar a la reconciliació.

En representació de l'Ajuntament de Sevilla, i en nom de la família de Manuel Madrazo, Rafael Pineda, el seu nebot, va recordar la figura del cooperant mort i va assegurar que vol justícia, «*no per revenja*», sinó perquè serveixi als milions de rwandesos que van veure com mataben la seva família i que actualment han de conviure amb els assassins. L'alcalde, Josep Camprubí, que va lliurar les plaques en record dels cooperants morts, va assegurar que el coneixement i el compromís poden donar «*esperança*» a conflictes que fa anys que s'arrosseguen. L'acte institucional el va cloure el conseller d'Interior, Joan Saura, que va comparar el genocidi jueu del nazisme amb el rwandès. Saura, que va destacar que Sirera, Valtueña i Madrazo «*van pensar que els problemes dels altres eren els seus*», va reiterar el compromís del Govern català per tirar endavant polítiques de promoció per la pau.

MARTA PICH

Saura, Camprubí i la germana de Flors Sierra descobreixen la placa

«Som portadors d'esperança», frase per recordar els tres cooperants

Durant l'acte, es va descobrir una placa en record de Flors Sirera, amb una frase de Joaquim Vallmajó, també assassinat a Rwanda: «Som portadors d'esperança». El germà del fotògraf madrileny Luis Valtueña, Fernando, i el nebot del metge sevillà Manuel Madrazo, Rafael Pineda, van recollir sengles plaques per portar als municipis dels dos cooperants.

» TEMA DEL DIA: EL CONFLICTE ALS GRANS LLACS

El procés judicial continua endavant i s'esperen nous testimonis

| A. D./Manresa

La investigació que porta a terme el jutge de l'Audiència Nacional Fernando Andreu per determinar els responsables de l'assassinat de Flors Sirera, Luis Madrazo i Manuel Valtueña roman a l'espera de la celebració d'una Comissió Internacional a París i una altra a Brussel·les. Una de les novetats en el procés és que el mes vinent ha de prestar declaració Cinthya McKinney, excongressista nord-americana que va forçar les Nacions Unides per convocar una reunió independent en el genocidi de Rwanda i el paper dels Estats Units i l'ONU en no aconseguir aturar el genocidi més horrorós d'Àfrica.

L'objectiu de l'advocat de la família Sirera i del Fòrum Internacional per la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs, Jordi Palou-Loverdos, és que el mateix dia declari un testimoni protegit que viu a Anglaterra, tot i que Palou reconeix que serà difícil aconseguir-ho. L'advocat està esperant la resta de procediments, com les possibles declaracions de més testimonis protegits, i també si el jutge admet unes determinades proves a Ginebra. Per a Palou, com ja va explicar en el seu moment Regió7 (vegeu edició del 17 de gener), els principals testimonis i proves del cas ja han arribat al jutge i la investigació del cas podria acabar aquest any. Cal recordar que el 22 de febrer de l'any 2005 es va presentar una querrela criminal contra més de 30 alts càrrecs de l'Exèrcit Patriòtic Rwandès/ Front Patriòtic Rwandès acusats de posar fi a la vida de cooperants catalans i espanyols a la zona dels Grans Llacs. El cas ha de resoldre l'assassinat de Sirera, Valtueña, Madrazo; el missioner Joaquim Vallmajó; els germans maristes Servando Mayor, Julio Rodríguez, Miguel Ángel Isla i Fernando de la Fuente; i el missioner Isidro Uzcudun. Ja va declarar com a testimoni, no relacionat directament amb aquestes morts, però sí amb el conflicte rwandès, Béatrice Umutesi, fugitiva de Rwanda i el Congo, i que serà la setmana vinent a Manresa.

ENTREVISTA

► Paul Rusesabagina. Exgerent de l'Hotel Milles de Kigali (Rwanda)

«L'èxode de la comunitat internacional va potenciar les massacres entre uns i altres»

| ADRIANA DELGADO
Manresa

Paul Rusesabagina, hutu i casat amb una tutsi, era director de l'Hotel Milles Collins l'any 1994, quan va esclatar el conflicte entre hutus i tutsis a Rwanda, i va utilitzar el complex hotelier per salvar de la massacre unes 1.200 persones. Actualment presideix una fundació que es dedica a ajudar nens orfes i dones que van ser víctimes d'abusos.

—Quan va esclatar el conflicte del 1994, creia que tindria unes conseqüències tan dramàtiques?

—Aquest conflicte té unes arrels profundes. Per comprendre el que va passar aleshores, hem d'anar segles enrere, quan la majoria hutu era pràcticament esclava de la minoria tutsi. La colonització va agreujar aquesta situació. El 1959 hi va haver una revolució social i els líders hutus van ser escollits, i la divisió va continuar, amb una part dels tutsis que van abandonar el territori. El 1990, tutsis envaeixen el país des del nord i massacren hutus civils. El 1993, el president hutu de Burundi és assassinat. Molts joves hutus, amb ganes de revenja, creen una milícia, i tot explota el 1994 amb la mort dels presidents de Burundi i Rwanda.

—Com es va trobar en la situació d'haver d'acollir milers de persones al seu hotel?

—Tot va començar abans, a casa

MARTA PICH

Paul Rusesabagina, ahir, al Centre Flors Sirera durant l'entrevista

«Vaig assenyalar un nadó i vaig demanar al militar si aquell era el seu enemic»

meva, on vaig estar bloquejat durant tres dies, i ja el primer, el 6 d'abril, 26 veïns, homes, dones i nens, hi van venir buscant ajuda. El dia 9, quan ens van evacuar,

vaig demanar als militars si amb el minibus de l'hotel i el cotxe d'un veí podíem anar a l'hotel. No podia deixar enrere la meua família, perquè considerava aquelles 26 persones la meua família. Em van dir que sí, però un quilòmetre després em van parar uns altres militars. Em van dir: 'traïdor, avui no et matarem, però agafa aquest fusell i mata'ls a tots'. Sabia que ho deia seriosament, perquè durant el camí vaig trobar gent amb el cap i els membres tallats i el ventre obert. No vaig reaccionar en uns minuts i

després li vaig dir que no sabia fer anar l'arma i que, encara que en sabés, no tenia cap raó per matar-los. Vaig assenyalar un nadó i vaig demanar al militar si aquell era el seu enemic.

—Com se sentia a mesura que anaven marxant representants dels organismes internacionals?

—Ens vam sentir molt abandonats, especialment perquè després d'uns acords, l'agost del 1993, entre les forces militars del govern i de l'FPR, que actualment està al govern, es va crear una força internacional. El primer dia de les massacres, amb deu cascos blaus morts, Bèlgica ja va retirar els seus militars, i progressivament la comunitat internacional va anar evacuant els estrangers, civils i militars, i abandonant els llocs que estaven protegits. Aquest èxode va potenciar les massacres sistemàtiques entre uns i altres.

—Va quedar-se a Rwanda?

—A la pel·lícula, el meu personatge s'exilia tot seguit a Tanzània, però no va ser així. Vaig ser a Rwanda dos anys, fins al 1996, gestionant dos hotels, però vaig estar a punt de ser assassinat per un membre dels serveis secrets de l'FPR i vaig escapar a Bèlgica. Des d'aleshores, intento ser l'interlocutor dels rwandesos, de donar veu als que no tenen veu, als represaliats, als refugiats i a les víctimes estrangeres.

Juan Carrero Salaregui, candidat a Nobel de la pau, veu «possible» la reconciliació

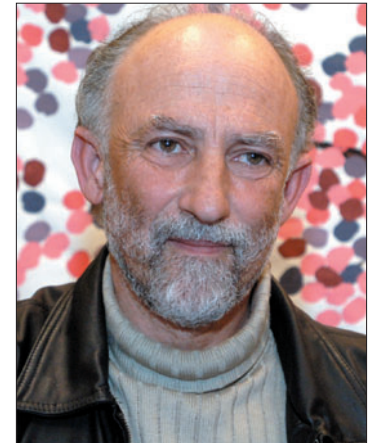
El candidat a premi Nobel de la pau i president del Fòrum per la Justícia i la Pau a l'Àfrica dels Grans Llacs i impulsor del Diàleg IntraRwandès, Juan Carrero Salaregui, es va mostrar confiat que la reconciliació a Rwanda «és possible», però que només s'aconseguirà «des de la veritat». Salaregui va reiterar que termes

com justícia i diàleg són «inevitables» per arribar a la pau. Per a Salaregui, és imprescindible que l'opinió pública no estigui ni enganyada ni confusa, perquè, si no és així, és capaç de reaccionar com cal davant de guerres.

La «intoxicació» a què s'ha sotmès la societat des de determinats estats i mitjans de comuni-

cació ha fet que un conflicte que ha causat més de 7 milions de morts «no tingui repercussió». El candidat a Nobel de la pau va afegir que «el temps posa les coses al seu lloc». «És terrible dir-ho, però el que no van mobilitzar centenars de milers de morts locals», ho pot aconseguir que «toquessin blancs», va concloure.

MARTA PICH

Carrero Salaregui, ahir a l'acte

Fes un llibre amb les teves fotos de Setmana Santa!

Descarrega't de la nostra web el nostre programa gratuït !!

Amb ell podràs muntar-les al teu gust i nosaltres te les enquadernem en un llibre. Podràs escollir entre infinitat de plantilles i fons, seleccionar les fotografies que prefereixis i decidir la mida i l'ordre en què vols que apareguin...

- 1 Descarrega't de la nostra web el programa gratuït "dpbook" i instal·la'l al teu PC
- 2 Selecciona el llibre que prefereixis i personalitza'l amb les teves fotos
- 3 Fes la teua comanda per Internet o porta-la en un CD, DVD o Pen Drive a la nostra botiga
- 4 En pocs dies podràs venir a recollir-lo!

www.lumicolor.net

dpbook

LumiColor

